

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 101 af 29. April 1913 om Hjælpekasser.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 6148).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

J. Jacobsen: Da jeg ikke vil lægge Hindringer i Vejen for Regeringen med Hensyn til at prøve alle Muligheder for at faa sit Lovforslag vedtaget, vil jeg anbefale mine Meningsfæller at undlade at stemme ved denne Behandling.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 65 Stemmer. (44 Medlemmer tilkendegav, at de hverken ønskede at stemme for eller imod).

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Støtte af Boligbyggeri.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 6153).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Kragh: Som jeg meddelte ved Lovforslagets anden Behandling, er mit Partis Ordfører forhindret i at være til Stede, og jeg skal derfor gøre nogle Bemærkninger som Begrundelse for mit Partis Stilling til det her foreliggende Lovforslag. Loven om Statsboligfonden har jo virket siden Januar 1923; utvivlsomt har den haft meget stor Betydning til Fremme af Byggeriet her i Landet, og det var jo derpaa, man paa det Tidspunkt maatte lægge Hovedvægten. Man skred den Gang fra den gamle Støtteform for Boligers Opførelse til en ny under Hensyn til, at det hele Omraade endnu paa det Tidspunkt, Januar 1923, var i en overordentlig Grad præget af Usikkerhed, en Usikkerhed, som baade valutamæssigt og

prismæssigt gav sig til Kende, og en Usikkerhed, som man fra alle Sider var enig om virkede stærkt hemmende og ligefrem i mange Tilfælde hindrende for det private Initiativ med Hensyn til Optagelse af Boligbyggeri i større Stil. Under Hensyn her til skred man til Oprettelsen af den Kreditinstitution med Stats- og Kommunegaranti, som siden da har virket, og man fastsatte det Obligationsbeløb, som skulde kunne udstedes indenfor Lovens Gyldighedstid, som ærede Medlemmer ved, til 45 Mill. Kr. Man var naturligvis fuldt ud paa det rene med, at efterhaanden som Usikkerheden i alle Forhold forsvandt, efterhaanden som Prisfaldet indtraadte og vor Valuta hævedes og befæstedes, vilde der med denne Lovgivning følge for maaske et betydeligt Antal Boliger, navnlig af Kategorien Storbyggeri, Tilstande, som kunde foranledige Tab baade for den garanterende Stat og for de garanterende Kommuner; og det havde man jo egentlig i Lovens § 5 sin Opmærksomhed henvendt paa. Men paa den anden Side bevirkede det forholdsvis begrænsede Beløb, som var fastsat som Maksimum for Obligationsudstedelsen, at det eventuelle Tab for Staten og Kommunerne var i absolut Grad overskueligt. Nu er jo det samlede Beløb ved Forlængelser af Lovens Gyldighed og ved yderligere Bemyndigelse til Obligationsudstedelse mere end fordoblet, og dette skal jeg ikke kritisere, idet jeg og mit Parti erkender, at denne Forøgelse er blevet nødvendiggjort af Forholdene, og at det, naar man først er skredet til en Foranstaltning af den Karakter, kan volde Vanskeligheder at bringe Foranstaltningen til Ophør. Altsaa, efter vor Opfattelse, min Opfattelse, har Loven om Statsboligfonden, som den populært kaldes, fremmet Boligbyggeriet; men som alle Begunstigelseslovgivninger overfor Produktionen i alle Former saaledes har ogsaa denne Lovgivning neppe virket prisformindskende, men snarere virket i modsat Retning. Det er ganske indlysende, at jo lettere Adgangen til Prioriteringen af Byggeri ude i den yderste Grænse, helst op omtrent til Skorstenen, er, og jo sikrere man er paa at faa denne Prioritering baseret paa selve Anskaffelsessummen, desto mindre betænkeligt bliver det, selv om man ogsaa nu og da maatte finde, at de indgaaede Tilbud er noget dyre, og selv om man nok maatte nære Formodning om, at billigere Udførelse af Arbejdet maatte være opnaelig. Og her er det ikke tilstrækkeligt at henvise til, at Indenrigsministeriets Boligafdeling og dennes sag-